

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/62/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010043
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3820010043.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Dunčka, v konaní o návrhu odsúdeného Q. Z., nar. X.X.XXXX v H. C., trvale bytom N. XXX, okres T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Trenčín, na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Prievidza, vedenej pod sp. zn. 2T/174/2015, na neverejnom zasadnutí dňa 10. augusta 2020, prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. júna 2020, sp. zn. 1Nt/2/2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa zamieta sťažnosť odsúdeného, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1Nt/2/2020, zo dňa 17. júna 2020 bolo rozhodnuté tak, že podľa § 399 ods. 2 Tr. por. sa návrh odsúdeného Q. Z. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T/174/2015, zamieta ako nedôvodný.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť odsúdený do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Dodatočne odsúdený podanú sťažnosť písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu nasledovne:

„Navrhovateľ podal dňa 24.1.2020 návrh na povolenie obnovy konania na 9 stranách. Svoj návrh odôvodnil viacerými skutočnosťami. Poukázal predovšetkým na nepreskúmateľnosť uloženého trestu, keď z vydaných rozsudkov nebolo vôbec zrejmé určiť, na základe akých zákonných ustanovení bol ukladaný trest. Navrhovateľ poukázal na asperačnú zásadu, ktorá v čase ukladania trestu na základe nálezov Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011, vyhlásené v Z. z. pod č. 428/2012 dňa 21.12.2012 už nemala byť aplikovaná pri určovaní trestu a jeho výmere. Navrhovateľ v plnom rozsahu poukazuje na strany číslo 1 - 6 svojho návrhu na povolenie obnovy konania zo dňa 24.1.2020.

Navrhovateľ vo svojom návrhu tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/90/2015 zo dňa 13.10.2015. V uvedenom prípade bol obvinený stíhaný za viac trestných činov a postupoval za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 TZ (modifikovanej nálezom ústavného súdu SR, č. k. PL ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012, keď obžalovanému ukladal súhrnný trest za tri úmyselné trestné činy, z ktorých dva sú zločiny, spáchané viacerými skutkami, v dôsledku čoho sa zvyšovala horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu, t. j. odvolací súd sa pri určení trestnej sadzby úhrnného trestu pohyboval v sadzbe 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace, pričom krajský súd mohol túto sadzbu ešte zvýšiť, ak by aplikoval aj postup podľa § 38 ods. 4 TZ by najmä aj vzhľadom na čas - v posudzovanom prípade to boli tri roky od spáchania skutku (poznámka: u navrhovateľa obnovy je to 7 rokov), ktorý uplynul od spáchania skutkov, bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a preto ukladal trest v sadzbe 3 roky a 13 rokov a 4 mesiace. Čiže ust. § 38 ods. 4 súd zrušil a teba podotknúť, že tu sa jedná až o 12 skutkov. Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok a pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy, vychádzal odvolací súd zo zásady, že

trest je právnym následkom trestného činu a teda má byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu). Podľa názoru krajského súdu, najmä vzhľadom na pomerne dlhú dobu, ktorá uplynula od spáchania posledného čiastkového útoku pokračovacieho zločinu podvodu ukladá trest 4 roky a 6 mesiacov.

Navrhovateľ ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Tdo/52/2011 z 29.11.2011. Pokiaľ sa ukladá súhrnný trest odňatia slobody podľa § 42 ods. 1 TZ, tak sa nemôže zároveň uložiť aj trest odňatia slobody - úhrnný trest podľa § 41 TZ. Z konštantnej judikatúry vyplýva, že ak ide o spáchanie dvoch trestných činov v nereálnom súbehu prerokovaných v dvoch samostatných súdnych konaniach, v prípade ukladania súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 TZ súd vo výroku o treste neuvedie, že sa tento trest ukladá aj ako úhrnný, lebo súhrnný trest sa dáva na základe úhrnného, ktorého uloženie by bolo aktuálne vtedy, ak by sa viedlo spoločné konanie v súdnej fáze trestného stíhania v oboch skutkoch. Navrhovateľ obnovy konania týmto poukazuje na ustanovenia o spoločnom treste, ktorý mu mal byť uložený v zmysle § 41 ods. 3 TZ. Toto ustanovenie bolo použité aj v prípade posudzovanom najvyšším súdom a vysvetlené je to nasledovne: Podľa § 41 ods. 3 TZ súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorý bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaným ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom.

Ustanovenie § 41 ods. 3 TZ upravuje ukladanie spoločného trestu v prípade pokračovacieho trestného činu so zásadou ne bis in idem.

Navrhovateľ je presvedčený, že uložený trest je neprimerane vysoký a prísny. Súd mal použiť § 41 ods. 3 TZ a uložiť mu spoločný trest, pretože navrhovateľ má vo výroku napísané, že ho odcudzujú za pokračovací trestný čin, teda z toho vyplýva, že mal byť použitý § 41 ods. 3 TZ a zrušené rozsudky OS Žiar nad Hronom a B. Bystrica. Z toho by vyplývalo, že mal byť zarátaný predchádzajúci trest, ďalej sa mal použiť § 41 ods. 3 TZ, nemalo sa postupovať podľa § 38 ods. 5 TZ, pretože je to neprimerane prísne vzhľadom na dĺžku konania. Má sa správne použiť § 38 ods. 7 TZ. Konanie prebiehalo neprimerane dlho a navrhovateľ žiadne zdržanie ani prietahy nespôsobil (ani objektívne nemohol). Uložený trest je neprimerane prísny vzhľadom na dĺžku trvania a všetky zásady ukladania trestu. Navrhovateľovi obnovy konania mal byť uložený trest najviac vo výmere 4,5 roka a mal mu byť zarátaný predchádzajúci trest na základe ustanovení o spoločnom treste (§ 41 ods. 3 TZ).

Rovnako mal súd skúmať, či nie sú dané dôvody na mimoriadne zníženie trestu (§ 39 TZ). Neprimeraná dĺžka konania môže odôvodniť pri ukladaní trestu mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia a teda uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom. Uvedené by bolo plne aj v súlade so štrasburskou judikatúrou v zmysle ktorej neprimeraná dĺžka konania má byť primerane zohľadnená pri nižšom treste alebo dokonca pri úplnom upustení od potrestania. ESLP hovorí o prietahoch v konaní nie v rokoch ale v mesiacoch. Navyše z vydaných rozhodnutí nie je vôbec zrejmé, z akých konkrétnych trestných sadziieb konajúce súd vychádzali pri ukladaní trestu. V tomto sú vydané rozhodnutia nepreskúmateľné a pri otázke ukladania trestu sa javia byť zmätočné a arbitrárne (svojoľné), nedostatočne odôvodnené. Na jednej strane prvostupňový súd uvádza odsúdenia podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák., k čomu krajský súd uviedol, že prvostupňový súd postupoval správne, keď nepoužil § 38 ods. 4 Tr. zák. Súd ukladal súhrnný trest podľa zásad o ukladaní úhrnného trestu (§ 41 ods. 2 Tr. zák.). Podľa ust. § 38 ods. 7 Tr. zák. Ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Situácia sa javí tak, že súdy použili aj zvýšený úhrnný trest (§ 42 ods. 1 zvýšili hornú hranicu o tretinu) a aj zvýšili dolnú hranicu o polovicu (§ 38 ods. 5 Tr. zák.), pričom toto podľa názoru žiadateľa o povolenie obnovy neumožňuje ust. § 38 ods. 7 Tr. zák.

Podľa názoru žiadateľa súd mal použiť § 38 ods. 7 Tr. zák. a neaplikovať ust. § 38 ods. 5 Tr. zák., resp. nemal aplikovať § 41 ods. 2 Tr. zák.

Súdy nemali aplikovať ust. 41 ods. 2 Tr. zák. Podľa ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. Žiadateľ bol trestaný za jeden zločin.

Dôvodom obnovy je teda aj nepreskúmateľnosť trestu, kedy z vydaných rozsudkov nie je zrejmé na základe akých ustanovení postupovali pri ukladaní trestu.

Navrhovateľ poukázal, že pri obidvoch spoluobvinených súd aplikoval § 41 ods. 3 TZ, ale voči navrhovateľovi obnovy nie. Navrhovateľ sa domáhal doplnenia dokazovania, no nebolo mu bezdôvodne vyhovené.

Konkrétne navrhoval konfrontáciu s obžalovaným C. za účelom odstránenia podstatných rozporov vo výpovediach. Tiež navrhoval znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctvom a farmácia, odvetvie psychiatria a znalecké dokazovanie z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia na osobu obžalovaného C. za účelom vyvrátenia dôveryhodnosti jeho osoby. Žiadal znalecké dokazovanie z odboru odhad hodnoty nehnuteľnosti, odbor stavebný materiál za účelom presného vyčíslenia údajnej škody poškodených. Dožadoval sa výsluchu pracovníčky cestovnej kancelárie v Žiari nad Hronom za účelom preukázania neprítomnosti obvineného na mieste, kde malo dôjsť k spáchaniu trestných činov v čase ich údajného spáchania.

Spoluobvinený C. ako hlavný svedok voči navrhovateľovi spáchal dva skutky, čiže on to robil vedome, nikto zo zúčastnených ho do toho netlačil. Nikto v konaní doteraz neriešil, že C. má dva skutky také isté. Nikto neriešil, že C. má dva skutky také isté ako kraj to dôvodil v treste a v skutkovej podstate to nikto neriešil. Kamióny sa nevykladali na sklade v Tesároch, ale aj inde. Prečo? Kto im to nariadi. Bol to C. alebo niekto ďalší? Na klade v Tesároch zostal materiál, ktorý si zobrali naspäť, čiže škoda tam bola automaticky nižšia. Zmluva bola podpísaná tak, ako bolo skôr napísané - sprenevera? Dôležitý je aj bod 6 rozsudku krajského súdu, kde je uvedené, že C. sám nezaplatil bez nikoho 7 088,07 eur. C. to robil vedome sám si podpisoval zmluvy. C. teda nebol v žiadnom prípade biely kôň, ale konal sám ako aj predtým aj potom, prečo by sa mal s niekým deliť. K tomu mala byť vykonaná konfrontácia.

Navrhovateľ obnovy konania mal v tom čase vybavenú záskaz, kde mal mať 100 percentný zisk, nemal dôvod nezaplatiť ďalšej firme, veď bolo v jeho záujme, aby sa ten tovar naviezol a začal by pracovať na diaľnici. Neuskutočnila sa ani daňová kontrola vo firme D.C.S. Desing, s.r.o., kde by sa zistilo, kde tovar C. predával a ako bol vlastne na tom. V čase chodil na novom aute kia ceed, navrhovateľ mal starý golf, vysoké dlhy..., keď už bol v pohode v posledných rokoch, tak sa stalo toto. Ak by sa bola urobila daňová kontrola, tak by sa zistilo, kde sa dľažba predala a kto ju predával. To by sa zistilo od kupujúcich. Výška škody nemohla byť taká ako je uvedená, keď podstatnú časť tovaru by firmy zobrali naspäť, pretože podľa zmluvy bol tovar ich. Nikdy nebolo dokazované kto ten tovar predal a teda kto zobral peniaze. Keď nastupoval navrhovateľ obnovy konania na dovolenku, tak tam bolo veľa tovaru, prístup tam mohol mať iba majiteľ alebo ním poverená osoba. Strážnici vypovedali, že navrhovateľ tam chodil veľmi málo (sporadicky) vyložiť kamión. Nakladať kamióny chodil kto? Tie kamióny, ktoré neboli vyložené v Tesárskych Mlyňanoch kto vykladal nevieme ... Adresu im musel dať C., on bol pri náklade, on dával adresy, kde sa má vykladať.

V závere svojho návrhu žiadateľ povolenia obnovy konania uviedol, že obnovu konania podáva aj preto, že nevie na základe čoho mu uložili taký trest, prečo nebol použitý § 38 ods. 7 TZ a § 41 ods. 3 TZ, tiež prečo nebolo nijako prihliadnuté na dĺžku konania a na skutok a na osobu navrhovateľa, keďže v tom čase už žil normálny život. Zaradil sa do spoločnosti po predchádzajúcom výkone trestu, ktorý mu skončil po podmienčnom prepustení zo dňa 26.2.2014. Podmienku neporušil. Začal pracovať, riadne sa staral o dcéru, žil so svojou priateľkou v spoločnej domácnosti. Žil usporiadaný rodinný život, už len tieto okolnosti naznačujú nápravu u odsúdeného a poukazujú na to, že predchádzajúci trest splnil svoj účel. Tento trest podkladá navrhovateľ obnovy konania za neprimerane prísny a vyslovene nespravodlivý.

Súd vo veci nariadil verejné zasadnutie a dňa 17.6.2020 rozhodol tak, že návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Navrhovateľ bezprostredne po vyhlásení uznesenia podal voči nemu sťažnosť, ktorá má v zmysle § 402 TP odkladný účinok.

Navrhovateľ trvá na podanom návrhu na povolenie obnovy konania. Svoju sťažnosť prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovateľ odôvodňuje nad rámec skôr uvedených skutočností nasledovne: Predovšetkým navrhovateľ poukazuje na to, že konajúci súd sa komplexne a podrobne nezaoberal skutočnosťami uvedenými v podanom návrhu a pokiaľ súd aj uvádza vlastné posúdenie vo vzťahu k výške trestu, tak toto podľa názoru navrhovateľa nie je presvedčivé a ani preukázané. Súd tiež nevysvetlil aké podmienky nemali byť splnené na uloženie spoločného trestu. Nezaoberal sa, resp. ani sa nevyjadril, prečo nebolo navrhovateľovi umožnené vykonanie dôkazov ani sa nevyjadril k mimoriadnemu zníženiu trestu, ani k dĺžke konania (odôvodňujúcej uloženie podstatne nižšieho trestu).

Okresný súd rozhodujúci o obnove konania nevykonal navrhované dôkazy. Uvedené nové skutočnosti by mohli samo osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste.

V ostatnom navrhovateľ poukazuje na doterajšie písomné vyjadrenia a tiež skutočnosti uvedené na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.6.2020 a žiada nadriadený súd povoliť obnovu konania.“

Prokurátor, prítomný na verejnom zasadnutí, sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Na základe preskúmania konania, predchádzajúceho výroku napadnutého uznesenia, krajský súd nezistil v postupe okresného súdu vady, existencia ktorých by sama osebe zakladala dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia. V konečnom dôsledku obhajoba v dôvodoch sťažnosti existenciu takýchto procesných chýb ani nevytýka.

Na základe preskúmania správnosti samotného napadnutého uznesenia, krajský súd zistil, že okresný súd z hľadiska existencie dôvodov na povolenie obnovy konania na vec aplikoval ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por.

Z obsahu vyššie citovaných dôvodov sťažnosti odsúdeného krajský súd vyvodil, že obhajoba namietala správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia okresného súdu v prvom rade z dôvodu aplikácie asperačnej zásady (pozn. krajského súdu - §-u 41 ods. 2 Tr. zák.), ktorá nemala byť aplikovaná v pôvodnom konaní na základe Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyhláseného pod č. 428/2012 Z. z. dňa 21.12.2012. Obhajoba ďalej vytýkala okresnému súdu, že v napadnutom uznesení sa nezaoberal výhradami odsúdeného voči aplikácii v dôvodoch sťažnosti uvedených ustanovení Trestného zákona pri ukladaní trestu v pôvodnom konaní a namietala, že okresný súd v tomto konaní nevykonával dôkazy, odsúdeným navrhované v návrhu na povolenie obnovy konania. Z návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania a z dôvodov sťažnosti odsúdeného proti napadnutému uzneseniu, krajský súd vyvodil, že odsúdený opiera svoju argumentáciu v tomto konaní o dôvody pre povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 a ods. 4 písm. b) Tr. por.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom, na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie o uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 394 ods. 4 písm. b) Tr. por. skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

S poukazom na citované ustanovenia krajský súd považuje za potrebné uviesť, že obnova konania (§ 393 a nasl. Tr. por.) je mimoriadnym opravným prostriedkom, účelom ktorého je náprava právoplatného rozhodnutia, ktoré vychádza zo súdom zistených skutkových a právnych (§ 394 ods. 4 Tr. por.) okolností, ktoré okolnosti zrejme nie sú správne, pretože dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy v pôvodnom konaní neznáme a tieto nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k iným skutkovým alebo právnym zisteniam súdu. Z podstaty obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku s výnimkou dôvodov podľa § 394 ods. 5 Tr. por. vyplýva, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je určený na nápravu nesprávnych skutkových a právnych zistení súdu z dôvodu, že súdu neboli známe skutočnosti, rozhodné pre správne ustálenie skutkového stavu za účelom následnej správnej aplikácie príslušných ustanovení platného právneho poriadku alebo sa súd v zmysle fikcie súladu zákona s ústavou riadil takou právnou normou, ktorá bola následne zákonným spôsobom vyhlásená za nesúladnú s ústavou. Keďže správne zistenie skutkového stavu veci je prvoradým predpokladom na správnu aplikáciu právnych predpisov, teda najskôr musí byť správne ustálený skutkový stav veci a až následne je vôbec možné pristúpiť k právnemu posúdeniu správne ustáleného skutkového stavu veci, tento mimoriadny opravný prostriedok nie je určený na nápravu súdnych rozhodnutí, v ktorých mal súd všetky skutkové podklady preto, aby mohol správne zistiť skutkový stav veci. Ak v takomto prípade by malo dôjsť k nesprávnemu výkladu právnych noriem hmotného práva, prípadne k porušeniu procesných právnych noriem, na nápravu nesprávnej aplikácie

platného právneho poriadku slúži iný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie (§ 368 ods. 1 a nasl. Tr. por.). V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahov spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (viď napr. R 35/1988, R 6/1997).

Krajský súd ďalej považuje za potrebné dodať, že pri posudzovaní splnenia podmienok obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku je súd povinný hodnotiť návrh na obnovu konania z dvoch hľadísk. Prvým hľadiskom je to, či ide o skutočnosti a dôkazy súdu skôr, teda v pôvodnom konaní neznáme. Druhým hľadiskom je to, či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi v pôvodnom konaní mohli v obnovenom konaní viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie. Riešenie tejto druhej otázky prichádza do úvahy až po kladnej odpovedi na prvú otázku.

Z hľadiska posúdenia v návrhu na obnovu konania uvedených skutočností alebo dôkazov je rozhodné, že musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli súdu skôr, teda v pôvodnom konaní neznáme, neboli predmetom dokazovania, ani neboli v tom čase v spise obsiahnuté. Otázkou, či nové skutočnosti alebo dôkazy by mohli viesť k inému rozhodnutiu, nemožno riešiť bez hodnotenia dôkazného významu novo tvrdenej skutočnosti alebo novo navrhovaného dôkazu. Toto hodnotenie sa však nevzťahuje priamo na skutok, ktorý bol predmetom pôvodného konania, alebo na osobu páchatela, ale vzťahuje sa na doteraz vykonané dôkazy a doterajšie zistenia skutkového stavu veci. Z uvedeného podľa dlhodobu ustálenej súdnej praxe teda vyplýva, že v konaní o povolenie obnovy súd nemôže, teda nemá právomoc preskúmať vecnú správnosť rozsudku a zákonnosť postupu súdu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (viď tiež R 35/1988, R 6/1997).

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné dodať, že vyššie uvedené právne závery o účele inštitútu obnovy konania sú súladné s právnymi závermi, uvedenými v uznesení Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.3.2012, sp. zn. 23Tos/27/2012, s ktorými právnymi závermi sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 1.8.2012, sp. zn. III. ÚS 350/2012.

Pokiaľ ide o obhajobu, ako v návrhu na povolenie obnovy konania, tak aj v dôvodoch sťažnosti, uplatňovaný dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Tr. por. založený na názore, podľa ktorého v pôvodnom konaní pri ukladaní trestu odsúdenému nemala byť aplikovaná asperačná zásada (§41 ods. 2 Tr. zák.) na základe Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyhláseného pod č. 428/2012 Z. z. dňa 21.12.2012, krajský súd sa s týmto názorom obhajoby nestotožnil.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v danom prípade v pôvodnom konaní bol odsúdený právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti a odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T/174/2015, zo dňa 01. februára 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/29/2017, zo dňa 01. júna 2017. Vzhľadom na dátumy vyhlásenia uvedených odsudzujúcich rozsudkov (z roku 2017) a vzhľadom na to, že k zverejneniu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 došlo už dňa 21.12.2012, je nepochybné, že znenie uvedeného nálezu bolo súdom prvého a druhého stupňa v pôvodnom konaní známe v čase vyhlásenia odsudzujúcich rozsudkov (v roku 2017). Z uvedených dôvodov vyššie uvedený nálež ústavného súdu nemôže spĺňať zákonnú podmienku skutočnosti, súdu v pôvodnom konaní neznámej v zmysle § 349 ods. 1, 4 písm. b) Tr. por. Z uvedených dôvodov ani krajský súd nedospel k záveru, že by poukaz odsúdeného na vyhlásenie Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov pod číslom 428/2012 bolo skutočnosťou, odôvodňujúcou v danom prípade povolenie obnovy podľa § 394 ods. 1, 4 písm. b) Tr. por.

Pokiaľ odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania a v dôvodoch sťažnosti namietal, že súdy v pôvodnom konaní pri ukladaní trestu v jeho prípade nesprávne aplikovali ustanovenia Trestného zákona, krajský súd túto časť argumentácie odsúdeného nepovažoval za rozhodnú z hľadiska posudzovania existencie zákonných dôvodov pre povolenie obnovy konania, nakoľko ako bolo už vyššie uvedené, súd v konaní o povolenie obnovy nemá zákonnú právomoc preskúmať zákonnosť postupu súdu v pôvodnom konaní, ktoré sa skončilo právoplatným odsúdením (viď tiež R 35/1988, R 6/1997).

V súvislosti s otázkou namietaného nevykonania odsúdeným navrhnutých dôkazov v jeho návrhu na povolenie obnovy konania, krajský súd konštatuje, že odsúdený v tomto konaní navrhol vykonať (1.) konfrontáciu s G., (2.) znalecké skúmanie osoby G. C., (3.) znalecké skúmanie hodnoty nehnuteľností a (4.) výsluch pracovníčky cestovnej kancelárie v Žiari nad Hronom.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odsúdený v dôvodoch odvolania (č. I. 2042 druhá strana spisu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T/174/2015) proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 1.2.2017, sp. zn. 2T/174/2015, navrhoval vykonať nasledovné (podľa obhajoby podstatné) dôkazy:

„- konfrontácia mojej osoby s osobou obžalovaného C., za účelom odstránenia podstatných rozporov v našich výpovediach;

- znalecké dokazovanie z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie klinická psychológia a znalecké dokazovanie z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológie na osobu obžalovaného C., za účelom preukázania, resp. vyvrátenia dôveryhodnosti jeho osoby;

- znalecké dokazovanie z odboru odhad hodnota nehnuteľností, odbor stavebný materiál, za účelom presného vyčíslenia (údajne vzniknutej škody);

- výsluch pracovníčky cestovnej kancelárie v Žiari nad Hronom, za účelom preukázania, že v čase, kedy sa mali skutky udiať, som v časti so svojou rodinou nachádzal na dovolenke“

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že návrhy odsúdeného na vykonanie dokazovania, uplatnené v tomto konaní o obnove, boli uplatňované už v pôvodnom konaní. Z uvedeného dôvodu nemôžu by tieto odsúdeným uvádzané dôkazy dôkazmi súdu v pôvodnom konaní neznáme v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. S poukazom na vyššie uvedené všeobecné úvahy, ohľadne splnenia podmienok na povolenie obnovy konania, nemôže byť z hľadiska posudzovania splnenia zákonných podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. rozhodné, či súd v pôvodnom konaní uvedeným návrhom v tom čase obžalovaného vyhovel alebo nie, nakoľko súd v konaní o obnove nemá právomoc preskúmať zákonnosť postupu súdu v pôvodnom konaní pri rozhodovaní o návrhoch strán na vykonanie dokazovania.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný

prostriedok.